

Evelin Ilves

On üks neist maagilistest päevadest, mil kalendris numbrid kauneid harmooniad moodustavad. 24. 02. 2024. President on oma aasta tähtsaima kõne juba lõpetanud ning külalisedki kättpidi tervitatud. Orkester laval valmistub balli avavalsiks – õhus heljuvad Arvo Pärdi Ukuaru valsi esimesed õhkõrnad noodid. Tantsupõrand on ootust täis. Kohe-kohe liugleb riigi esipaar parketile... Kuid oh imet, seekord on kõigi pilgud justkui naelutat vaid ühele... "E--lii—sa---bet!" saadab suust suhu lendav sosin nõtkel valsisammul kiikuvat säravat noort naist.

Tõepoolest, ta on seesama väike tüdruk, kes 2004. aasta vana-aasta õhtul ühes Viljandi kodus ilma tulekuga nõnda kiirustas, et hoolimata abist ikkagi sünnitraumast tingitud kahjustustega elama õppima pidi. "See laps ei hakka kunagi kõndima ega rääkima," oli arstide hinnang karm ja mõneks hetkeks kadus vanematel kogu pide. Kõik läks korruga katki.

Beebil oli probleeme palju, ta jäi teistest maha, vajas ka pisikeste edusammude tegemiseks pidevat tähelepanu ja kõrvalistele lausa üliinimlikuna tunduvat pühendumist. Massaazh, ujumine, grossing, ratsutamine, jalgratas, "krokodill", nõelravi, sensitiivid, kodused rajad, kust laps sai kinni võtta, Haapsalu keskus, dr. Sander, Tartu liikumislabor jne jne. Läbi prooviti kõik, mis Eestis võimalik. Abistajaid oli palju, ent tulemused kokkuvõttes kesised.

Kuni kuuldused maailma kõige moodsamast liikumismustrite taastamise ja õpetamise abivahendist – kõnnirobotist – jõudsid pereni. Oma kulu ja kirjadega käidi seda Shveitsis uurimas ning proovimaski. Imet ta ei teinud, ent lapse edenemine ja tulemused olid siiski ilmsed. Leidus teinegi Viljandi pere, kellega koos seljad kokku pandi, vanaisa Ako hakkas "projektijuhiks" ja nii oli tänaseks Eesti suurimaks sihtotstarbeliseks eraalgatuslikuks heategevusprojektiks paisunud ettevõtmine – nimega Elisabet - sündinud.

Enne Tallinna Lastehaigla Toetusfondi (TLTF) pöördumist tegi Eesti Liikumispuuetega Inimeste Liidu arvele "Elisabeti" heaks annetuse 863 inimest summas ligemale pool miljonit krooni. TLTF lisas miljoni, oli ka arvestatav hulk ettevõtetest toetajaid. Kuid 4-4,5 miljonit krooni maksva robotini on ikka veel pea pool teed minna.

Aastad lähevad. Iga aasta lisab hulga pisikesi abivajajaid. Kõnnirobot saaks neist täna aidata tervelt 800-t. Beebi Elisabetist on sirgunud ergas ja jutukas koolieelik. Ta saab kõigega ise hakkama. Peale käimise. Vanemad pole põhimõtteliselt ratastooli majja muretsenud. Pisikest piigat aitab edasi raam. Ent neil kõigil on lootus terveks saada alles. Sest nad teavad, et on teinud kõik endast oleneva.

Nüüd on meie kord – otsustasime aasta alguses Tallinna Lastehaigla Toetusfondi nõukogu koosolekul. Me leiame taevased ja maised väed ning aasta pärast peab robot Eestis olema. Tollel õhtul läks iga nõukogu liige koju mureliku meelega: mida just mina saan teha, et otsustatu farsiks ei kujuneks? Kaks miljonit annetusi leida on suur töö. Ajad on ju rasked. Aga palju ideid on sündinud ja kaasalõõjaid lisandunud.

Kui selle hooaja tantsustaarid Kanal 2 stuudio parketile libisesid, oli õhus kindel teadmine. Nüüd on meie kõigi kord! Näidata, et igaühe pisikesel panusel on sees jõud saada suureks. Nii suureks, et seeläbi sajad lapsed käima panna. Jah, ka tantsima! Unistustel on kalduvus tõelisuseks saada. Miks mitte ka unistusel ballil lummalvalt liuglevast Elisabetist.

Head helistamist, head tegutsemist!